

Sygn. akt V CSK 624/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku L. D.

przy uczestnictwie R. C., T. D., X. D., A. L., B. L., E. L., R. S. i Y. S.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestników postępowania E. L., B. L. i A. L. solidarnie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 listopada 2014 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na potrzebę wykładni przepisów prawa oraz oczywistą zasadność skargi. Żadna z tych przesłanek nie została jednak spełniona w sprawie.

Po pierwsze, jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawa, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wiąże się z koniecznością wykazania konkretnych rozbieżności występujących w tym zakresie, opisanie sprzecznych stanowisk, jakie powstają na gruncie danej regulacji lub wskazania konkretnych rozbieżnych wypowiedzi orzecznictwa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, nie publ. i z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ.). Problem wskazany w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada jednak tej przesłance. Sprowadza się on do ustalenia zakresu zachowań, które mogłyby zostać uznane za posiadanie rzeczy prowadzące do zasiedzenia przez jednego ze współwłaścicieli udziałów przysługujących innym współwłaścicielom. Należy jednak zauważyć, że problem ten był już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego w odniesieniu do tej samej nieruchomości, w wyroku z dnia 8 maja 2014 r. (V CSK 324/13, nie publ.), przekazującym sprawę w części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Postanowienie wydane na skutek tego orzeczenia Sądu Najwyższego, stało się przedmiotem zaskarżenia omawianą obecnie skargą kasacyjną. Na tym tle nie można stwierdzić, by wskazywany problem – na tle sprawy, w której realiach został sformułowany – mógł budzić jakiekolwiek istotne wątpliwości, uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.